

ZBORNİK NIKŠE RANJINE

PJESME IZ PRVOG DIJELA RANJININA
ZBORNIKA, KOJIH NEMA NI U RUKOPISU
MENČETIĆEVIH NI U RUKOPISU DRŽIĆEVIH
PJESAMA

[Br. 561]

[Ah, kruno biserna, tvojijem ličcem pribilim]

Ah, kruno biserna, tvojijem ličcem pribilim
striljaš me čemerna, ter činiš da cvilim
boležljiv život moj dan i noć ki tužim,
rumeni obraz tvoj želeći da združim,
koji je ['Choje'], nad svijem slavan, tač sličan k Eleni,
cječ koga mene [plan] skončava ljuveni,
dan i noć plačući, pokle mi s' gospoja,
sam sebe kunući, zač ne imam pokoja;
er nitko na saj svit nije tako ucviljen
tko more razumit ko sam ja uhiljen.
Funjestru, krunice, ja tvoju kad viđu,
tad suze na lice iz oči mi priđu.
Gospođe, ovi gniv čin' da me ostavi,
jere sam istom živ cječ tvoje ljubavi.
Haj, ne imam pokoja, oh, rani [nî] lijeka,
tužna mlados moja tužeći dovijeka;
i pravo mogu rit: ne bi me vidjela
sve dane na saj svit cječ tebe vesela,
ka ['Kha'] moreš učinit da veće ne tužu,
obraz tvoj rumenit stvoriti da združu.
Lasno se smilit mož na mene, gospođe,
[i] ovi oštar nož da mene mimođe.
Molim te, ovi gniv čin' da me ostavi,
jere sam istom živ cječ tvoje ljubavi.
Ne čin' me da tužu u želji ljuveno',
želeći da združu ličce tve rumeno.
Oh, koja svu svitlos dobivaš danici,
dopusti tuj milos tvojemu služici;
pogledaj ka Bogu, ki nas je satvoril,
ter meni nebogu izvidaj ljuven stril.
K vam ['Q uam'], miri, vapiju ki mene slišite,
sa strana obiju na mene panite;
ranite mu mlados, ka smrti da priđu,
da t' veće tuj rados očima ne viđu;
zač ['S ač'] na me gospoja zapusti sasvim tač,
ne da mi pokoja dan i noć negli plač.
Toga cić, ljubavi, zgoril ti luk i stril
ka mene dobavi okoli takej vil.
Vapiju prid Boga, da t' sudi dušicu,
kom mene neboga ostavljaš služicu.
Život ['S giuot'] moj čemerni, dan i noć ki tuži,
obraz tvoj rumeni želeći da združ!

[Br. 562]

[Ako jes istini, moj Bože, ovi san]

Ako jes istini, moj Bože, ovi san,
veće mi ne čini živjeti jedan dan.
Pridi stril ognjeni ter mi smrt satvori,
ne krsmaj o meni, hrlo me umori;
er volju ne bit živ, dim volje najdraže,
neg vidit ovi gniv ki[m] me san kobljaše;
to li je san ovi bjeguč nekrjepostan,
to suzi jad ovi da sam vas žalostan.
Krozašto s uzdahom suze mi sve oči
i prsi zlijem strahom još tuga naskoči.
U srdcu mojemu sili me taj san hoć
ni mislit o njemu, a istom nije moć.
Ja ne vim, teško je, što godijer ovo bi,
do duše do moje čuh da me ukobi.
Oh, kako ne umrijeh noćaska po noći,
ja kad u san usnjeh gospođu tuj doći
ka me je svezala kroz srce ranjeno
i muke zadala s kih cvilim ljuveno.
Svezav ju vođahu gusari nemili
i tač njom trudaahu da mramor procvili.
Grediješe tuj sramno jakino meu lavi,
u ruho pritamno pokrив se po glavi;
a zemlji sniženo očima snizaše,
ter s molbom smiljeno trgovcem pravljaše:
"Pokli me Bog i čes, trgovci čestiti,
dovela na v[as] jes, htjejte me trpiti!
Pokli me nesrjeća ali sud od zvizda
mene njim obeća i u njih vlas izda,
gdi godir daj malo ljubavi, na sviti
ako jes ostalo, ku bi moć viditi,
i ako ka milos u prsi bivaše,
ne bud' vam usilos da se sad pokaže.
Od mene gniv ovi hotjejte slobodit,
da me zli tatovi ne budu sad vodit;
rad moje mladosti i djevstva jur moga
ima'te milosti, molim vas cić Boga.
Er niste lav grdi, niste zmaj ognjeni,
ni mramor pritvrđi, niste led studeni,
da mene mlađahnu požalit nećete,
gdi nigdir ne dahnu kroz huse proklete.
Jur kaži, košuto od lovac čuvana,
kako jako kruto od njih sam svezana.
Ruci me, naučne vit krune s ružicom,
koli su sad mučne, stegnute uzicom.
Zlate sam još vlase sad tamne razvrgla
i grdo niza se razvivši rastrgla,
a lice, ko biše rumeno i bijelo,

od muke usiše, sve mi je zbljedjelo;
i oči me plačne suzeći viđ ginu,
ke bijehu prî zračne jak zvijezde kad sinu.
U kolu s vilama ka pojah veselo
dan i noć s tugama sad cvilim dreselo.
Zorom sam ranila na glas od slavica
ter poljem birala razlika cvitjica;
a ranim sad zorom prî neg padne rosa,
ter ljutom grem gorom i naga i bosa.
U gizdah mu mlados razbludno provođah
i svaku još rados ku željah nahodaš;
vrhu svijeh vila i djevic od svita
blažena ja bila, odveće čestita.
Vaj meni! a sada nevoljna van svih grem,
od žeđe i glada, vaj meni, ovo mrem.
Ovo sam prižedna vodice studene,
usna mi koraljna sva puca i vene.
Ni gorska još vila, ni morska serena
u pjesnijeh nije bila kako ja hvaljena;
a sad je mukal glas, grlo mi prisiše
u kom sva rajska slas pod nebom sloviše.
Cječ puta trudnoga kako duh ne pustim?
vajme ja neboga jedva rič izustim!
Oh, je li toj slično, htjejte mi praviti,
da srce divično toj može trpiti?
Tako Bog njih sile sve sasma pogubi,
a majke ja mile skoro se naljubi!
Moje je živjen'je u robstvu zli hinac,
kraće neg caftjen'je i lipos od vinac;
ako se do mal čas tužna ne slobodim,
ter ostav u njih vlas mlađahta ushodim.
Jer istom ovo znam da umrem od gniva, -
čudim se kako sam i dosle još živa;
ali sam kamena, sva slična dubravi
u koj sam rođena i gdi me Bog javi?
Jur ta je dubrava tvrđa u mramoru,
pod gorom gizdava veći dil na moru;
mnozi joj zavide ki nijesu slobodni,
nje blago gdi vide tere mir ugodni.
Nu što mi pomaga toj slavno iman'je,
š nje mira i blaga kad ne imam ufan'je;
kada sam ja sama ovakoj vođena
meu svimi vilama jak zvir ulovljena?
Vaj, smrtni stril rani plahoga jelinka
i u njem ostani gorči od pelinka,
za kim svi zađoše hrti ter sljednici,
a mene ođoše na bistroj vodici,
u koj se pozire kamen jak bisera,
tač lijepo izvire iz čista jezera.
Tuj trudna počivah pod dubje zeleno

ter ruke umivah i ličce rumeno,
u misleš budući da se sva ohlađu,
dokle traci vrući od sunca pozađu.
Istom ja zločesta, a ne vim odkuda,
čuh nada mnom da s' sta taj družba prihuda,
ka mnim da učini vas govor s jezerom
da me tač prihini i njim da nevjerom.
Vaj, sve se toj vrilo smutilo zmijama
i jadom stvorilo i smrtnim tugama,
ter se tuj stvorili svi zmaji ognjeni
i okol palili tuj svake zeleni,
da nigdar ne bude tuj dubja ni trave,
neka se svak bljude tač vode nezdrave!
ni nijedna da veće, kako ja, tuj zađe
ter moje nesrjeće hudija nju snađe!
Zač svakoj jes bolje divici umriti
neg ove nevolje kako ja viditi.
Ah, ona blažena ka osta u svoj stan,
jak rajem družena miruje povazdan;
daj s drazijem počiva i vidi što želi,
i mnokrat uživa s njim pokoj veseli,
a tamna ne trudi meu zlobne tuđine
ni sebi smrt žudi a život proklinje,
kako ja primučna povazdan ka cvilim,
nadalek razlučna [s] srčanim i milim.
Ah, gdje su koji me dan i noć slijedahu
i na moje ime privjerno služahu?
i koji pravljahu za najmanji vlas moj
da se ne štedjahu satrti život svoj,
ter blijedu svu mlados s uzdahom trajahu
za dobit mu rados ku zaman trudjahu?
Gdi je njih um hitri, gdi im su zahvale?
ali su meu vitri kako san ostale?
Oh, moji ti mili, pričisto ljubljani,
gdje se su sad dili na ovi trud pakleni?
Ali u nevolji drazi se izgube,
drazi prijatelji gdi prave da ljube?
Nu i zacječ Boga, trgovci čestiti,
od trga svakoga tako vam dobiti,
u tuđoj još strani vašega još vika
tako vas Bog brani hudoga človika,
sluga vam još budi u svemu priviran
i tako da svudi prođete put miran,
ter moćni svi s blagom na svoj stan vratili
i zdravo s pridragom općinom sastali, -
kigodir sad meni tužnoj se umoli
u tuđoj on strani tako se ne boli,
ni nigdar još tako vaši se primili
u robstvu ovako svezani vidili.
Nemojte me časti gusarom ostavit,

ktjejte me njih vlasti mlađahu slobodit;
jer vaša dobrota može li trpiti
da se ja sirota tač budem voditi?
To li vam ljubko bi da sam raba tužna,
kup'te me vi sebi, neka sam vam sužna.
Volju bit meu take vas moj vik u robstvu
neg meu zle gorštake u slavnom kraljevstvu."
Kom vila toj reče, jak da me razbudi,
so oči mi uteče oni čas san hudi.
Nu osta stanovit sumnjom strah u meni,
u kom je vas povit niki trud pakleni.
Ovo sam protrnul, problindiv mâ mlados,
oh, da bi Bog svrnul ovi san u rados!

[Br. 563]

[Br. 564]

[Ajli se svi sile i velmi još muče]

Ajli se svi sile i velmi još muče
da mene od vile prem svasma razluče.
Pomisli smrt, Bože, s nalipom od strile,
ako me ki može izbavit sej vile;
to li t' me izbavi, mnim da će poznati
kakve smo ljubavi, bez ke nî moć stati.

[Br. 565]

[Biserna krunice, moj džilju rumeni]

Biserna krunice, moj džilju rumeni,
kroza te tužice mnoge su sad meni;
jere sam naučan tve ličce ljubiti,
zatoj sam sad mučan nada sve na sviti,
ter sam pun dresel'ja, a kad se spomenem
od moga vesel'ja, vas jadom povenem.
Prišlo je sve trpit, smanje se ne može,
a ti ćeš sa mnom bit, kad ti se uzmože.

[Br. 566]

[Blaženstvo dobiva tko ne da plakati]

Blaženstvo dobiva tko ne da plakati;
tko milos dariva milos će sčekati.
Vazmi me za slugu, prisvitlo sunačce,
da želju i tugu ne pati srdačce.
Neka te ja pravljju za moju gospoju,
neka te proslavlju u pjesneh ke poju;
neka se pogizdam tvojomzi ljeposti,
jak mjesec meu zvizdam sunčanom svjetlosti;
neka mi s' sva dika jak venčac na glavi,
u drugom zač lika nî mojoj ljubavi.

[Br. 567]

[Kad pusti tko hrta za vele jur zviri]

Kad pusti tko hrta za vele jur zviri,
na sve se hrt svrta, a ne zna ku tiri;
također ovdi sja sunačcem svaka vil,
ter ne vim, Bože, ja kojoj bih pjesan spil.
Nika je stavila svoj obraz u slavu,
kojim je ranila svu mlados gizdavu;
nika se ozire jakino sunačce,
ter mnogim podire ljuveno srdačce.
A niku drugu vim ka zmijam pozna drum,
ter vaze pamet svim toliki nje razum.
Ovu ću daleče toliko sliditi,
dokli mi doteče na svitu živiti;

ovu ću još tirat sa svu moć i kripos,
dokoli nazirat uzmogu nje lipos.

[Br. 568]
[Kada se spomenem od tebe sluga tvoj]

Kada se spomenem od tebe sluga tvoj,
oni čas polijem suzami obraz moj;
u tuzi oni čas ustuzi srdačce,
[ter] problijedi obraz, želeći tve ličce;
u miru želeći da živeš ti sa mnom;
u družbu želeći da si vazda sa mnom.

[Br. 569]
[Ćutio bi svak žalos ko bi vidio mene]

Ćutio bi svak žalos ko bi vidio mene,
vidjevši ovu mlados neredno gdi vene.

[Br. 570]
[Diklicu poziram meu nami u koli]

Diklicu poziram meu nami u koli
ka nosi u svem sram gizdav ter oholi;
u nje su kosice kakono od zlata,
svila je krunice, sve cvitje da cvata;
ispod njih puštala dva tanka pramena,
hitro ih zavila, zlatom su predena.
Okom jo' leti stril, rado t' ga jes prijat,
ima t' ga oni dil tko ga umi rastajat.
Meni sve odsijeva i gorku sunačcu,
pjesancu svu spijeva u svakom tanačcu.
Izvila je bijeli vrat, na kom je zlamen'je
prisušan gojtan zlat i drago kamen'je.

Uresa je gizdava meju sve diklice,
s njom bo je sva slava za drago nje lice.
Pravo je slaviti izvrsne ljeposti
i hvalu staviti i spunit milosti.
Ova je sva slava, za ovu gospoju
dostojna i prava u pjesnih ke poju.

[Br. 571]
[Djevojka hodi po zeleni travi]

Djevojka hodi po zeleni travi,
krunicu nosi od rozic na glavi.
Očima meni srdačce zamami,
da srdce gori ljuvenima plami.
Jošte [me] rani dvima tanci prami,
da želim smrti hrlo ka me hrani. -
"Tako ti Bože tvoju majku shrani,
može li biti dijelak meni pravi
od vijenca tvoga koji nosiš na glavi?" -
"Tako me Bože oda zla ubrani,
i još mi Bože ćaćka i braca shrani,
tebi se hrani vas tvoj dijelak pravi
od vijenca moga koji nosim na glavi,
koji sam brala po velici slavi."

[Br. 572]
[Djevojka je podranila, ružicu je brala]

Djevojka je podranila, ružicu je brala;
s bosilkom ju razbiral, trudna je zaspala.
Nad njom poju dva slavica, djevojku su zvala:
"Ustan' gori, djevojčica, sanko ne zaspala.
Maglica se brijegom krade, sad je na te pala,
cvitje hoće opaliti koje si nabrala;
još te hoće privariti, ako nis' dobrala
za vjenačce drobnu ružu i cvitja ostala."
Djevojka se razbudila, slavicom se ozvala:
"A vi, slavljji lužanini, velika vam hvala,
koji me ste razbudili, jurve bih zaspala,
razbiraje drobnu ružu i cvitja ostala.
Sinoć me je moja majka mladu hrabru dala,
prid kojom sam vas večerak svezav ruke stala.

Žimi majka, žimi bratac, prije ga nijesam znala,
niti mu sam rosnu travu prid konja metala,
razma sinoć. Mila majko, tebi budi hvala
kâ si meni djevojčici mlada hrabra dala!"

[Br. 573]

[Djevojka je ružu brala po ravnoj livadi]

Djevojka je ružu brala po ravnoj livadi,
oblaka je klikovala: "Hod' mi ružu hladi,
da jo' listak od sunačca gorko ne uvene,
da si svijemo dva vjenačca ružice rumene,
jedan tebi, drugi meni gizdavo djevojci,
neka nam je ličcu sjeni do hrabrovih dvorci;
jer ti hrabar čeka mene uz konjica steći,
da mu konjic ne prisvene vodice želeći."
Oblak se je umolio gizdavo djevojci,
ter je vihra uzmolio neka svije vijenci.
Suncu se je ražalilo na sinja oblaka,
ter je vihra uzmolilo: "Tako t' moga zraka,
moreš li mi odoljeti, sinj oblak s livade,
jer ću ružu popaliti, da joj listak spade."
Nu djevojka biješe svila obadva vjenačca,
na sramotu toga vihra i gorka sunačca.
Utoj hrabar s konjem dođe po svoju ljubovcu
vele ljubi: "Tuj ti pođe, tuj brati ljubicu?"
Ljubi hrabru odgovori, djevojčica mlada:
"Čemu, hrabro, konja mori? ja bih došla sama.
[S] sunačcem sam bojak bila u drobnu ružicu,
i tebi sam vjenčac svila na rusu glavicu."

[Br. 574]

[Da bi mi srdačce ledom se smrznulo]

Da bi mi srdačce ledom se smrznulo,
da bi mi sunačce veće ne svanulo,
ako te ne ljubim koliko sam sebe;
jer da te izgubim, umro bih bez tebe.
S tobom je mâ ljubav rasla od mladosti,
s tobom će mâ ljubav živjet do starosti.

[Br. 575]

[Doleti jedan glas zlatima krilami]

Doleti jedan glas zlatima krilami,
odsvuda čudan vas tvojjjema gizdami,
odsvuda ljepotom ki slove i zvoni,
još tvojom dobrotom jak anđel romoni.
Tvoj obraz gizdavi, sunčane tve oči,
dostojno sve slavi, još daleč svjedoči
ar si ti vjenačac i kruna od zvizda
kakono i sunačac kojijem se svijet gizda.

[Br. 576]

[Gizdavo sunačce, gospođe od vila]

Gizdavo sunačce, gospođe od vila,
me željno srdačce kamo si ti dila?
Er ga nije pri meni, odkoli pozrih ja
tvoj obraz rumeni sunačcem koji sja.
Er da ja ne budu tve ličce vidio,
ne bih tač u trudu sve dni me hodio;
ne bi mi zla volja skončala srdačce,
jak travi od polja kad stuži sunačce.

[Br. 577]

[Ljub' me, dušice mladahta]

Ljub' me, dušice mladahta,
jer sam jedihni u majke;
ptičice moja hlađahta,
želim tve liposti rajske.
Očima s' moj um smutila,
ter uzdah mori mu mlados,
srce s' sa mnom razlučila,
ki[m] mi s' uzela svu rados.
Jak jelin vode trudahtan
bježe u strahu prid hrti,
usni sam tvojih željahan,
duša mi smagne do smrti.
Grijeh ti je smrtni morit me,

mogućé mi dati tvu milos,
od mrtva živa stvorit me,
odniti s mene usilos.
Budi ti pridan život moj,
promisli za me, ružice,
er sam odlučén uvik tvoj
do razdiljenja dušice.

[Br. 578]
[Grlica, ka ljubi virno svoga druga]

Grlica, ka ljubi virno svoga druga,
kada ga izgubi, tužbi bude sluga,
gdi željno cvileći bude ga iskati,
po lugu leteći da joj se s njim stati.
To li ga ne nađe, od luga zelena
k pusti gori zađe velmi ucviljena;
ter će prije izginut na mramor studeni
neg bude počihnut na dubak zeleni.
Nu trudna počiva na dubak usahal,
ter željno gdi spiva, tuj bi svak uzdahal.
Od bistre vodice neće se napiti,
svršeno tužice da bude ćutiti.
Nigdar se ne združí s nidnim veće drugom,
ner do smrti tuži velmi želno tugom.
Ovo je zlamen'je svakomu ki ljubi
ter posli ljubljén'je nesrjećóm izgubi.

[Br. 579]
[Grem tužan povazdan cvileći odveće]

Grem tužan povazdan cvileći odveće,
i velmi jidovan cié hude nesrjećé:
vaj, svak me se odmeće!
Još kej mnih vapiti da me njoj ubrane,
sad možem viditi da mi su s njih strane

neizvidne me rane.
Oh, gdi mnih najbolje poslinje ufan'je,
tuj tuge, nevolje i moje skončan'je
svrnu se u neznan'je.
Razum tere, [toj] vim, ako t' mi još pravi:
"Srcem te ja ljubim, sve sumnje ostavi,
ti s' u mojoj ljubavi."
Evo svak s umom dan rec' mi cié milosti
ča prudi bili dan, čemu su svitlosti,
steći ja u tamnosti.
Tač ljubav čemu je koja se ne vidi?
Tim tko te toj čuje, jur ga se postidi;
velmi ga se postidi,
ako je istina rič ka se pravila
da morska pučina prî bi se prozrila
negli srdce bez dila.
Nu počan misliti pod nebom, moj Bože,
temeljít dar biti da nigdar ne može,
tuge t' mi se odlože;
najliše videći gdi svaki pribiva
s ufan'jem u srići ka nî zlu protiva,
slipa je puna gniva.
Jer ona pravedne mnokrat na smrt vodi,
a u svem krivedne nepravo slobodi
i na zdravje povodi.
A je li prislipa, Višnji ju prokuni
gdi dobrih rasipa, da zalijeh napuni
i oblastju svom kruni.
I mnokrat razumne uboštvom ponizi,
a naprid bezumne bogactvom uzvisi
i moćno ih usliši.
Još ki je dostojan stâti u svitlosti,
taj s nje nî pokojan, obujmljen tamnosti
i velikom žalosti.
Nu sve dni ne slavi kojih je slavila,
ni onijeh ostavi na ke je mrzila
i u svem protiv bila;
ar ona budući od svita nastala,
nje je dar bigući i sva čas i hvala
vrimenja je ter mala.
Nî slična inomu neg morskoj pučini,
odkle vitri ne dmú, mir s krajem usčini,
stéći val u tišini.
Božje je toj dan'je da svaka na sviti
jedino ufan'je u nj budu staviti
i njegov dar želiti.
Ne zov' se tim ohol nitkor u nje ime,
ar s nebom gre okol i srića i vrime
jakno vihar srid zime.
Kom bili dan sine, znaj da ga slidi noć,

i sunčan zrak mine i bude tamnos doć,
s ke trudnim biva pomoć.
Još kad se daž spusti i vrle godine,
oblaci se gusti kadgodir rasćine,
ter svedriv nebo sine.
Jur tako po vel'je tuge i žalosti
priđe si vesel'je gizdavo zadosti
obujmivši svitlosti,
Tim nemoj tko mniti da sam vas poražen;
još ufam ja biti dobroćes i blažen
i ovi trud utažen.

[Br. 580]
[Gizdavo prolitje sobom se dičaše]

Gizdavo prolitje sobom se dičaše
razliko gdi cvitje po poljijeh cvataše.
Tur vidih bludnu zvir, pritihu košutu,
s ke nigdar ne imah mir razmi rat priljutu.
Ona ti je sva bilja negli snig pribili,
vas ures od džilja njojzi Bog nadili.
Rekoh tuj sam sebi: slidi nju i tiraj,
tač na svit prî ne bi ku stvori svitli raj.
Er me u svem stravi izvrsna nje lipos,
ku slidih u slavi sa svu moć i kripos;
slidih ju za ljubav, ne jak ptice sokol,
ni kako zviru lav kad svija uokol.
Slidih ju cić mira, a ne da joj dam smrt,
jakino kad tira jelinka brzi hrt.
Ke nošah tuj strile ne bihu s čemerom,
bihu se nu svile u zlatu s biserom,
za koje nije ina dostojna od zviru,
razmi taj jedina mâ mlados ku tiri.
Zimnju noć ne hajah, mraza ni studeni,
na snigu ostajah, slediv se o meni;
a litni dan gorah pod gorcijem sunačcem,
ter se velmi morah želeći srdačcem.
A vas taj trud primah srdačcem s veselim,
ufan'je jer imah toj prijat što želim.
I niki dan zađoh g zelenoj dubravi;
srićom ju tuj nađoh gdi se u put spravi.
Sam sebi ja rekoh: sad budi siv sokol!
ter brzo obtekoh stramputi uokol.
Letih velmi hrlo da puta dil skratim,

hoteći za grlo tuj da ju uhvatim.
Vidih jo' vrh vrata s velicim zlamen'jem
gojtan čista zlata s pridrazijem kamen'jem;
na njem pismo sjaše od drobna bisera:
"Stoj dalek, - pravljaše, - ja sam zvir česara."
Vidiv toj vas strahom nazada uspregnuh,
ter s tužnijem uzdahom toj htin'je ustegnuh;
a veće ne vidih tuj tihu košutu,
tač s trudom ku slidih po razlikom putu.
Oh, čudo jer bih živ, ne možem izreći
koliko boližljiv tuj ostah cvileći;
ar tuj se očito sve sasvim razlučih,
i peto jur lito što trudih i mučih.

[Br. 581]

[Gdi može bit tilo bez duše živeći?]

Gdi može bit tilo bez duše živeći?
U sebi tim, vilo, velmi se čudeći,
često se ozirah na zračan prozor tvoj,
a suze utirah niz tužan obraz svoj.
Iđah tuj s uzdahom, boliznju sahnuci,
i studen vas strahom, sam sebe kunuci.
Smisliv se tadi čas, srid plača trudno živ,
jur pustih ovi glas, oči g zemlji sniziv:
"Oj kleta mâ mlados, toj li te pridobi
života jur slados i smrt ka te kobi,
ter vilu ohodiš bez ke nî moć živit,
u srcu da plodiš huđu smrt na saj svit?
Reć život znaš kino ne dava t' odahnut;
a što je smrt ino ner brzo izdahnut?
Nu mislî svitovne s nevirom podhibe,
u njih svih nam skrovne kakve su pogibe!
Er trudnih jest dosti kroz ljubav ku slide
u tužnoj bolosti ki vehnu i blide,
dan i noć misleći, s uzdahom dreseli,
kako bi moć steći njih srce što želi."
Toj rekši pritužan svasma vas poginuh
i kako cvit ružan prid mrazom ostinuh,
ter se vas smramorih, cić sumnje poražen
kroz ku plač, ki stvorih jur, nî još utažen.
I dobro čuh taj čas, mnogo jakši ner lav,

gdi vapije sladak glas: "Sve trpi za ljubav;
nje zakon da tiraš, na toj si odlučen, -
vas tvoj vik, [toj] da znaš, neć bit njoj izručen."

[Br. 582]

[Glas puštam, smiljeno velmi vas moleći]

Glas puštam, smiljeno velmi vas moleći,
ne bud' mi zazrjeno što vam ću sad reći.
Mni mi se sî tanac bez vile rumene
jakino taj vinac ki svasma uvene,
i jako prstenak komu se istruni
pridragi kamenak ajli biser puni.
Ar kolo nî slavno bez vile gizdave
jak polje toj ravno vrh koga nî trave,
i kako još gora bez cvitka rumena
na koj nî javora ni dubka zelena.
Nu kolo uresa gizdava divica
jak vel'ja nebesa prisvitla danica;
jer sine u tanci jakno dan općeni
kad svedre oblaci kroz vitar studeni,
jakino kad zora razvrže rumen zrak
s istoka vrh gora, skončav se noćni mrak.
Najliše jasan glas kad zavije u pjesni,
sve srce rajska slas napuni ljubezni;
ki čuvši svi teku, želeći da vide,
i vidiv da reku: "Ovaj s neba pride!"
Tako mi istinom kroz ljubav ne blidit
još meu družinom umom se ne stidit,
ki bude viditi tancaje gospoju,
mnim, on će praviti, istinu sad poju!

[Br. 583]
[Gizdavi moj cvite, moj vinče biserni]

Džorine

Gizdavi moj cvite, moj vinče biserni,
koli je krozi te život moj čemerni!
Jer srce u mani razmišlja i čuti
u tuđoj toj strani da t' su trudni puti.
Ovdi s' mlados svoju razbludno uživao,
vinu s' u pokoju dan i noć pribival;
raskoš je još vel'je i milo živin'je
i svako vesel'je bi na tve hotin'je.
Jak vila ki bosil dragomu namini,
gojiv tî se s' nosil, moj džilju jedini;
a sad mi jur prave da s mukom pribivaš,
na zemlji bez trave još mnokrat počivaš,
i mnokrat u gori putuješ bez druga,
gdi narav ne stvori ni dubka ni luga.
Zimnju noć ne haješ ni pomnijiš o sebi,
na snigu ostaješ, ki mrzne o tebi.
Nije se moć ne čudit običaj gdi primi
da vazdan mož trudit na vitru i zimi;
a ne mož viditi tuj da ti je tko viran,
da s njega mož biti pokojan i miran.
Tuj svi t' su tuđini, u kih nî ufan'je;
ki pomoć ku čini, taj gleda t' iman'je.
Službe njih očite skrovne su podhipe
u kih su povite tuđinu pogibe.
Svakčas toj misleći, moj vinče biseran,
ne možem izreći život moj čemeran.
Prostinuv sva strahom, na oči plač pride,
ter suzim s uzdahom, lica mi sva blide;
ne hajem nimalo glavu kosom sviti,
ni pomnjim ostalo lipo uresiti.
S mene su jur spale sve dike gizdave,
ni od kogar hvale ne gledam ni slave;
jer komu da se ja uresiv prikažem,
pokle sam daleč tja razlučna s najdražijem?
Ti s' ures i slava, ti mi s' čas velika,
ti s' lipos gizdava i moja sva dika;
i ti si jedino sve moje blaženstvo,
van koga ja ino ne želim kraljestvo.
Togaj cić mu mlados vesel'je sve ođe,
razgovor ni rados na moj um ne dođe;
i sve što ja pozrem ili budem čuti,
tugljivo da umrem, stuživ me svu smuti.
Ti s' moj glas počteni ter hip i vid i um,
ti s' misal u meni, izgovor i razum;
ti s' moje želin'je, ti s' moje srdačce,

ti s' moje živin'je i svitlo sunačce.
I zasveda tamo od mene dalek bi,
često te ovamo ja viđam pri sebi;
ar priz noć i priz dan oči te me vide,
kad godir na nje san za kratak čas pride.
Vas taj san tvu mlados me srce uživa,
van ke mnim da rados u rajju ne biva.
Oh, nu je kratka noć i rados od sanki,
ku prijat nije moć ner do bila danka;
ar zora kad sine s istočnom svitlostju,
vas mi taj san mine s velikom žalostju.
Tuj kunem svakoga ki zlato za naći,
ostaviv dragoga, dalek bude zaći.
Oh, daj li bi na to pridrago kamen'je
i srebro i zlato i vridno iman'je
da može razlučit dragoga sa milim
ter da mož ti mučit a ja tač da cvilim?
ar naše primilo s ljubavju jedinstvo
sve ne bi platilo svitovno kraljestvo.
Hrlo se jur spravi, ne krsmaj nimalo,
moj cvite gizdavi i moja sva hvalo.
Krostoje se sâm spravi i s trgov ostalo,
cić moje ljubavi ne krsmaj nimalo.
Od mene jur tvoje ne čin' se želiti,
čin' da oči moje budu te viditi;
ar s togaj ja puta tač želim tve lice
jak trudna košuta ka želi vodice.

[Br. 584]

[Ljuveno dotekoh vili ka me strilja]

Ljuveno dotekoh vili ka me strilja,
tere joj tuj rekoh: "Ojmeh, Boga dilja
ozri se na mene, molim te, sunačce,
da gorko ne vene me željno srdačce;
jer tužno ublidim jak mrzlo cvitjice,
kad, vilo, ne vidim anđelsko tve lice
i hitri tvoj pogled, prid kojim kad minem,
studeniji nego led vaskolik ostinem.
Oči još prosuze, kako sam naučan,
odkad me Bog uze pod zakon primučan
ki ljubav satvori svakomu jur sluzi
ki ju virno dvori u zlatoj nje uzi."
Rečen'je od mene ovoj kad ču, taj čas
tuj svrnu lice nje, pustivši ovi glas:
"Često se ozirem gdi bih te vidila,

u tugah kako mrem da bih ti pravila.
Evo t' sam smamljena; znaj da ću usahnut,
ar muka ljuvena ne da mi odahnut.
Dan i noć misleći sva sam prokladila,
u srcu želeći da bih te vidila.
Ti s' rani mōj bosil i svitlo sunačce,
koju je sve nosil' me želno srdačce;
zač pokle, moj cvite, tebe sam vidila,
vehnući krozi te ja te sam ljubila.
I mislim ljubiti vas moj vik do duše,
ne budi m' cviliti, jak zaman ki služe.
Viđ gdi sam skončana prî nego hoće svit,
jakino kad slana oznobi ružan cvit."

[Br. 585]
[Gorko mi dresel'je prijede iz srdačca]

Gorko mi dresel'je prijede i[z] srdačca,
ar zgubih vesel'je od moga sunačca.
Jak svitu tamnosti jur sunce kad zađe,
ostah bez svjetlosti mem srcu najslade.
Tim s ranom ja tužim jak jelin u gori,
a dvorno smrt služim, jeda me umori.
Oh, slavni moj Bože, slišaj sej žalosti!
skrovno jur tko može zatajat bolosti
u srcu ke ćuti, a lika ne ima
toj rani priljuti ka život vazima?
Razlučen jer tko nî o[d] drage ljubezni,
ta suze ne roni u tugah s boljezni.
Ja sve od mladosti što godir izmučih,
u ljutoj žalosti sa svim se razlučih,
er zgubih vesel'je i slavnu mu diku,
a dobih dresel'je i žalos veliku.
Višnji ga razdili od svake radosti,
do smrti da cvili od svoje mladosti
tko uzrok svemu bi ovako da tužu,
ter me tač pogubi kroz ljubav ku služu.
Nu mnim prazna biše svih kripas i sila,
da tako ne htiše jadovna mâ strila,
ako je istina što davnji rekoše
da milos ljuvena što hoće sve može.

[Br. 586]

[Gdi t' kletve jur biše? gdi je vjera tvoja?]

Gdi t' kletve jur biše? gdi je vjera tvoja?
vid' mi se kuniše da ć vinu bit moja,
a sad sam ostavljen od tvoje milosti,
ter moćno udavljen čemernom žalosti.
Jeda ti ne služah virno bez podhibe,
zasveda t' ja tužah cić svoje pogibe,
gdi viđah da gledaš da ću dušu oći,
ako mi jur ne daš kegodi pomoći.
Ovo t' se skončaje oznobljen život moj,
ki t' se još pridaje svršeno da je tvoj;
ar si mi srdačce od sniga stvorila,
očicam, sunačce, koje mi s' stopila.
Ranom još uzdišem tijekom veće bludeći,
ter jak cvit usišem na sunce goreći;
zač ne znam uzroka za ki me s' zabila,
a smrt mi s' prije roka prid oči pustila.
Er prî mnih življen'je da ćemo skončati
ner naše ljubljen'je igdare pristati.

[Br. 587]

[Gorčije žalosti jesu li gdi komu]

Gorčije žalosti jesu li gdi komu
ner mojoj mladosti i srcu, jaoh, momu?
Izgubih muku svu, zaman se sve rabi;
posijah ja njivu a inim žetva bi.
Ovako za inih mnozi lov loviše;
ki lov ja učinih ini ga dobiše.
Raniv ja košutu ku slidih po gori,
inim je u skutu, a mene izmori.
Eto inijem takoj jezero izvire,
a trudan život moj od želje umire.
Tač srića oholo svoj tanac sastavi,
jere gre okolo pojući u slavi;
a ja t' sam tamnostju nepravo nadiljen
i velmi žalostju kroz ljubav uhiljen.

[Br. 588]

[Ljubav mi dodija ka se bez razbora]

Ljubav mi dodija ka se bez razbora
o meni razbija jak vali kraj mora,
jadovne sve sile puštaje bez mire
i zlate nje strile u kojih nî vire;
od kojih uzdišu, boližljiv suzeći,
svudi me zač stižu a nî im moć uteći.
Raju, nam i svemu oj kralju jedini,
nepravdu tuj čemu ljubav mi učini?
Er da sam nevirnik glavom i svim dužan,
taj bi me sam krvnik žaleći bil tužan,
mal hip da posluša gdi cvilim tužbeno, -
ne takoj ni duša u mucu pakleno';
ajli da moj vidi obraz jak u mrca
gdi sahne i blidi s uzdahom od srca.
A ljubav neharnu jak tvrdo kamen'je
ne bi moć da svrnu na nidno smiljen'je,
koj sâm se dah mirno, sam od dobra htin'ja,
služit jo' privirno vas moj vik živin'ja.
Krostoј mi dodija i tač bez razbora
o mni se razbija jak vali kraj mora.

[Br. 589]

[I vele tva silos za svaku stvar slove]

I vele tva silos za svaku stvar slove,
a veće za milos kojom te svak zove.
Zatoј zled u prirok tko t' more potajat?
ter tko je toј uzrok daj mu se pokajat.

[Br. 590]

[Jelinka od luga pas kad ga zateče]

Jelinka od luga pas kad ga zateče,
umiljen jak sluga človiku doteče;
polja i lug ostavi, tuj k lovcu bude prit,
koliko da pravi: "Ne daj me psu ranit!"
mneći se nebavac oda psa ubranjen,
nu tuđer od lovac ljuto bi izranjen.
Nemila tač ljubav meni put priteče:
"Da s' tvrđi nego lav, sužan si moj - reče -,
er hoću da slijediš ovuj vil kod mene

i ličcem da blijediš od želje ljuvene."
Čuvši taj čudan glas, vas ličcem problindih,
a strnu svaki vlas, tuj vilu kad vidih,
ka s lukom sjeđaše prosuvši strelice,
ter vinčac vijaše na ruse kosice.
Počeh se ter kobit, sam sebi govore:
ne more t' neg zlo bit, tužni ja nebore!
Ma nu se uputih od straha zlo mreći,
tuj vilu zaupih iz glasa moleći:
"Moj cvite zlatom svit ter vinče biserni,
nemoj me dat stravit ljubavi čemerni."
Još ne bijeh iz usti dobro rič ispustil,
čemernu jur pusti taj vila na me stril.
Skonča ranom srce ka ne ima lika,
ni prijat još smrce ne more ni vika.
Zatoj se ja bolim, zatoj se snebivam,
umrijeti ter volim, da s mirom počivam.

[Br. 591]

[Izrasla je vita jela na brijeg Dunaja]

Izrasla je vita jela na brijeg Dunaja,
pod njom moma ružu žela, rodnom gizdava.
U nje mi su ličca bila, rajem gojena;
oči ima kako i strila kim jad zadava.
Jošte ima ruse kose, ke je savila,
zelen vinčac vrh njih nose, kako taj vila. -
"Tako ti Boga, diklice, mlada i gizdava,
daj mi dilak od ružice, da mi ti je slava;
konjcu momu rosne trave o[d] tej livade,
tvoga vijenca s tvoje glave, vilo, gizdave." -
"Tako mene Višnji [hrani], moj gospodine,
i oda zla me obrani, moj mladi hrabre,
tvoj vjenačac i ružica koju sam žela
s jutra zorom prije sunačca ja vita jela....."

[Br. 592]

[Br. 593]

[Jesi li smamljeno, me želno srdačce]

Jesi li smamljeno, me želno srdačce,
i kosom stravljeno svitljom ner sunačce?
Zač gredeš za ljubav ka tebe umara
jak lepče ke narav na svijecu prigara?
Mnim da su žalosti na svijetu lipsale
u mojoj mladosti ke su sad nastale.

[Br. 594]

[Jur po mom htin'ju znaj, vilo, nisam zdrav]

Jur po mom htin'ju znaj, vilo, nisam zdrav,
jakin' ona zvir ku rani tvrdi lav.
Toj da t' ja tajim, biserna krunice,
blido i tamno ne taji me lice,
i tužne oči žestoko suzeći,
priželjan uzdah iz srca roneći;
ar samo uzdah lik je rani ljuti
od gorke strile ku t' mi srce ćuti.
Krostoј se velmi sâm u sebi stidim,
ter pusta mista po sve strane slidim;
a sam se čuvam, tužeći sve g Bogu,
jur svake družbe najveće što mogu,
za skriti uzrok od moje bolesti
ka me je spela cić trudne ljubezni,
na svitlo sunce i bil dan mrzeći,
jak noćne ptice tamnu noć želeći,
ku svaka želi ljuvena jur mlados,
jer je otajna pod njom slatka rados.
Nu kad tamna noć prinese san trudnim,
ter ih obujmi pokoj mirom bludnim,
sve mukom bude razmi slavic ter ja,
jere cvilimo svu noć bez pokoja.
Ar kad s istoka od zore rumen zrak
počne svitlostju snebivat noćni mrak,
tad tihi slavic najtvrđe uscvili,
ter po sve strane tužan glas razdili
cić drobnih ptica ke mu polak puta

s gnizda mladahtih vazme zmija ljuta.
Tuj mu vas taj lug i dubje i gore
protiv odasvud tužbu k tužbi tvore,
a po mom licu suze suzu stižu,
ter oči često k nebesom uzdvižu,
samim uzdahom Bogu se tužeći.
Zač me se, vilo, tač hotje odreći
ter me se toli skoro iznevjeri?
Oh, ka tamna čes na te me namjeri!
Proklinem brime i prvi stupaj moj
koji me nanese na rajski pozor tvoj;
proklinem on hip najpri kad te vidih
ter se začudiv s pogledom te slidih;
proklinem on stril ki s tvoga pogleda
srce mi rani a nidan lik ne da;
proklinem želju s kojom te obljubih,
er, zaman trudi, svu muku izgubih.
Zač se prî togaj ne stvorih kamenom
ajli pod gorom vodicom studenom?
Ne bih tač grozno cvilil brez pristanka,
jak noćju slavic brez pokojna sank;
ne bih se skončal u želnom srdačcu
kako bili snig na gorkom sunačcu,
ni bih toliko ja želil umriti,
zač veće, vilo, ne bih rad živiti.
Ar nî veći trud ner zaman želiti
i, gdi nis' ljubljen, da budeš ljubiti.
Nu se veselim i u toj sam miran,
jer ti u službi odveće bih viran.
Sama dobro znaš da po mom umin'ju
još nigdar ne bih protiv tvomu htin'ju,
ner ako zgriješih, ar te virno ljubim;
krostoj nî pravo sej službe da gubim.
Ne čin' da t' reku: "Neharnu tko služi,
taj vinu [s'] s tugom i s tužbom sadruži."
Sad ne vim ino ner iskat pomoći,
kako bih mogal ovuj želju oći;
ter kako jelin s nalipom ustriljen
tučem se svudi odveće uhiljen.
Obišad vas lug i gorske visine
i bistre vode i polske ravnine,
toj rani lika nigdir ne nahodim,
zasveda svudi sva bil'ja obhodim.
Nu t' mi svak pravi: "Prî ćeš smrt prijati
neg ćeš tuj ranu igdar izvidati,
dokle ti lika onaj ne da strila
toli prignivno ka te je ranila."
Krostoj znaj, vilo, pritiha košuto,
da me s' ti sama ranila tač ljuto.
Čime s' ranila, timej mi lika daj,

ter mi sej rane jur skoro izvidaj;
ar svako, vilo, velmi kratko cknin'je
krati napospih sve moje živin'je.
U ovi način trudeći dan i noć,
sam se po sebi ne možem ja pomoć,
ako tvoj pozor, pozor tvoj prilipi
sad mlados moju malim ne pokripi;
ar kako dubak osječen odasvud,
život moj sahne, - toj, vilo, hti tvoj sud.
Oh, pritužan ja, tko da mi da svita?
jur mi je, vilo, s tebe rat očita!
Jak sokol pticu gorko me s' ranila,
ranivši krila odasvud slomila.
Put je kamenit, zarastal vas dračom,
kroz ki ne mogu proć ni s groznim plačom;
a stramputje je maglom potamnilo
i svitlo sunce sve je pomrknulo.
Luzi su gusti, a gore visoke,
bojim se rane od zviri žestoke.
Sad, moja vilo, hotij mi izreći
ki put ću prijat mojoj hudoy srjeći;
ar mi u paklu, u mukah ognjenih
nî žestočiji trud od želja ljuvenih.
Nu na sem svitu [nî] nidan trud mučan
tomuj ki ljubav slidit je naučan;
er da su s ognjem sve gorske visine
i brze rike i morske pučine,
dragi k milomu jur prit može svudi,
istom hotin'je od obiju budi;
i draga s milim razdilit ne može
ništar na saj svit ner zla smrt, moj Bože.
Zatoj znaj, vilo, da sam prihudo zdrav
jakin' ona zvir ku rani tvrdi lav.

[Br. 595]

[Leute moj mili, hoću te moliti]

Leute moj mili, hoću te moliti
mojojzi gospoži malo pozvoniti,
jeda ti od mene bolje srjeće budeš
čemerno tere nje srdačce dobudeš.

[Br. 596]

[Lovac loveći, diklice]

Lovac loveći, diklice,
s kragujcem drobne ptičice,
biješe t' mi gorko sunačce,
ter iskah hladne vodice.
Ištući hladne vodice,
nađoh si mlade diklice
gdi beru cvitak ružice
ter sebi viju krunice;
imahu luke rožance
i s perjem zlate strelice. -
"Smirno se molim, diklice,
pridrage moje sestrice,
jeda gdi znate vodice,
napojte vaše služice."

[Br. 597]

[Moja košutice, krij se po sve strane]

Moja košutice, krij se po sve strane
liskom od ružice, da mi te ne rane,
er nam su stražice potajne zasjele,
da mene, krunice, s tobome razdijele.

[Br. 598]

[Mladahat još ne imah ni šesnaes ljeta]

Mladahat još ne imah ni šesnaes ljeta
[ni] mukâ ne primah, željah trudan svjeta.

[Br. 599]

[Molim te, sunačce, smiluj se na mene]

Molim te, sunačce, smiluj se na mene,
ter moje srdačce čin' da tač ne vene;
er ti ja ne stvorih, gospođe, žalosti,
nu svršeno dvorih tvojojzi mladosti,
još svako tve htjen'je satvorih ljuveno,
da moje željen'je utješim skroveno.
Još mišlju poslužit tebi ja, diklice,
tako mi ne tužit od željne tužice,
tako mi ne dvorit goremu od mene
i tužno ne vamrit od želje ljuvene.
Zatoj te ja molim, gizdavi moj cvite,
čin' da se ne bolim toli ja krozi te;
još neka nevolju utješim primilo,
jer za te ja želju dušu dat i tilo.
Molim te, sunačce, gizdava mâ vilo,
za rajsko tve ličce i grlo pribilo,
stvari mi dar oni koji sam imal ja
kadno mi pokloni tve ličce koje sja,
kadno me gizdavi obljudi pogled tvoj.
Molim te, objavi i sada meni toj;
er drugo ne želim mojojzi mladosti
neg da se veselim kon tvoje radosti.
Nu pamet postavi, zašto ja rekoh toj
nego cječ ljubavi ku ima ures tvoj.
Zatoj te još molim, gizdavi cvijete moj,
čin' da se ne bolim u tuzi ljuvenoj;
ere svijes i pamet ne hajem izgubit,
ako mi daš opet tve ličce poljubit.

[Br. 600]

[Nemoj da se bolim, nemoj da se tužim]

Nemoj da se bolim, nemoj da se tužim,
nemoj da t' smrt želim, da se s njom sadružim;
nemoj da mi je plač umjesto radosti,
nemoj da tužim tač, tako ti mladosti.
I Bogu i ljudem kunu se nasvakčas
da nigdar ne budem ostavit tvoj obraz;
neću te ostavit, Bog da mi svidoči,
neg te ću ja ljubiti kakono me oči.

[Br. 601]

[Našla 'e hrabra djevojčica u travici speći]

Našla 'e hrabra djevojčica u travici speći,
prjeđe ga je poljubila negli probudila.
Na junaku su zlate ostroge,
a na djevojci tanka košulja;
i zadješe se zlate ostroge
za djevojčinu tanku košulju.
Lijepa je svila, još ljepša vila,
lijep mi je cvijet, još ljepši svijet;
a junak se strijelja iz rožanca luka,
djevojka ga bljula i[z] zelena luga,
strjelice mu brala, na konja ih dala.

[Br. 602]

[Nesrjeća s ljubavi kad komu pridruži]

Nesrjeća s ljubavi kad komu pridruži,
sam sebe udavi ter veće ne tuži;
manje stoji umriti jednu smrt prijavši
nere smrt želiti smrtno živ ostavši.
A toj znam po sebi koji sam tim nezdrav,
jur sa mnom pokle bi nesrjeća i ljubav;
najliše još ktomu neharstvo gdi [s'] združi,
ja velim svakomu: sam sebe zaduši!

[Br. 603]

[Odiđjam se, moja vilo]

Odiđjam se, moja vilo, Bog da nam bude u družbu;
plač i suze i moju tužbu da bi znala, moja vilo!
Odiđjam se a ne vijem komu ostavljam liče bilo.
Pokle ti je služba mila koju ti sam ja činio,
a sad te sam ucivilio, ostaj zbogom, moja vilo!
odiljam se.....
Putovaje, uzdihaje i srdačcem svaki danak,
a na oči moje sanak da t' ne pride, moja vilo;
odiljam se.....
Sila mi je putovati; oh, gorka je moja srjeća,
od svih tuga ma najveća, da bi znala, moja vilo!
odiljam se.....
Ne uzdam se u dni kratke da te viđu, srce moje,
koje ostavljam da je tvoje; ostaj zbogom, moja vilo!
odiljam se.....
Ako drumak pomanjkaje ter te život moj ne vidi,
srce moje ne slobodi; ostaj zbogom, moja vilo!
odiljam se.....
Neka srce ne zabludi da ne bude drugoj služiti,
a s tobom se ne razdružiti; ostaj zbogom, moja vilo!
odiljam se.....
Ja ti dadoh vjeru moju do života da te služim,
a po smrti da te združim; ostaj zbogom, moja vilo!
odiljam se.....
Govori se: pravi sluga i tko bude vjeran biti
uvijek neće izgubiti, tko se bude potruditi.
Odiđjam se, moja vilo. Oh, kako ja, moja vilo,
odiljam se a ne vijem komu ostavljam liče bilo.

[Br. 604]

[Ovako izbrane nje stvari razbirah]

Ovako izbrane nje stvari razbirah,
a s druge li strane na lipos pozirah,
ter mi se od rozic ona vil činjaše,
gdi jo' pram od kosic uz liče lećaše.

[Br. 605]

[Ovo sam izdalek, kruno, k tebi prišal]

Ovo sam izdalek, kruno, k tebi prišal,
i veće prave neg u tebi sam našal:
obidoh vas saj svit, tako mi mladosti,
ne nađoh hitriji cvit od tvoje radosti.

[Br. 606]

[Ojme, nesrićo zla, ojme, nemilosti]

Ojme, nesrićo zla, ojme, nemilosti,
što s' toli nemila mojojzi mladosti?
Veliku t' moć ima, o smrti nemila,
ka me s' odijelila od cvijetka mojega.

[Br. 607]

[Oh, vilo, ka s' meni jak anđeo s nebesa]

Oh, vilo, ka s' meni jak anđeo s nebesa,
ako me izrani, da zač me jur sveza
crnima očima iz ličca rumena,
i veću moć ima neg strila jadovna?

[Br. 608]

[Oh, zvijezdo, po polju morskemu čim plovem]

"Oh, zvijezdo, po polju morskemu čim plovem,
sada te ja molju i slavim i zovem:
jedina svjetlosti, ka trudan put vladaš,
u morske tamnosti ka nigdar zapadaš,
reci mi Boga dil ter meni pravo kaž'
što čini onaj vil ke ljepos dobro znaš." -
"Tako mi plamena ki nigdar zahodi,
tva vila tužbena sada se nahodi;
vidim ju gdi rosom uzvire nje obraz,
ki zlatom tre kosom cvileći svaki čas.
Ne nosi jur venčac mînuti na glavi

ni zlati prstenčac na ruci gizdavi.
Mînuta nje gizda jak cvijetje opade
i kako jur zvizda u tamnos zapade;
a pokli s istoka nje ljubav izjedri,
sinuće iz oka jak sunce iz vedri." -
"Zato je pravedno, sokole plovući,
da združim zajedno nje obraz slovući,
da opet povrnem taj plamen izbrani
za kojijem vas trnem jak cvitak pri slani."

[Br. 609]

[Br. 610]
[Oh, tužne sej pjesni s uzdahom složene]

Džore Držić: Pjesni ljuvene.

Oh, tužne sej pjesni s uzdahom složene,
u suzah s boljezni cić muke ljuvene,
slišat ki ih budu, da mene požale,
a sebe da bljudu ljubavi ku hvale.
Ljubav, ka nebesa i vas sî svit vlada,
prî ner me jur sveza i žestok trud zada,
mu mlados nahođah da mi ju svi slave,
ku rajski provođah čisto bez zabave;
jer imah mir meni vrh svega ugodan
i život blaženi ter pokoj slobodan;
ni mnjah da ka lipos može me čim smutit,
ljuvenu da kripos ja budem učutit.
Ohol tijem zaviđah sam svomu pokoju,
najliše kad viđah ki služe gospoju,
ranjeni do duše samohoć gdi slide
u željah s ke tuže i vehnu i blide.
Recijeh: nî razbora ni uma, ni vida,
ni haju zazora od ljudi ni stida;
zač nigdar razumno taj ljubav ne udi
jak tomuj bezumno nje gnivom ki bludi.
Eto sad od zvizda mir mi taj razluči,
protiv mi još izda život moj da muči;

ar svaku oholas dostojno bi snizit,
a ljubav i nje vlas svršeno uzvisit.

[Br. 611]

[U broj se tim vidim občene bolosti]

U broj se tim vidim občene bolosti
ter velmi ja stidim sam svojom mladosti.

"Pjesmica je kasnije umetnuta, i to valjada ne kao nastavak pjesme R. 371 (br. 610), jer je na kraju ove druge ostavljen znak ∞ " (Milan Rešetar)

[Br. 612]

[Oh, protiv ljubavi je li gdi ko zel'je]

Oh, protiv ljubavi je li gdi ko zel'je
jur da me postavi u prvo vesel'je?

"Mlađa ruka crtom spojila ovu pjesmu sa sljedećom, ali je ipak na kraju prve ostavila znak ∞ ; i Jagić je uzeo obje pjesme kao jednu" (Milan Rešetar)

[Br. 613]

[Ovo ti on piše ki t' lipos i gizde]

Ovo ti on piše ki t' lipos i gizde
u slavi uzdviže vrh najsvitlje zvizde.

[Br. 614]

[Okol srca striljana kruna mi s' čista zlata]

Okol srca striljana kruna mi s' čista zlata,
dobrim cvitjem [s] svih strana ko miriše i cvata.
Rajskoga ti uresa jur ona gre vila
rekbi je s nebesa sadahta sletila.

"Ova je pjesma bez sumnje skrpljena iz dvije razne pjesme, kako se vidi po sadržaju i po metru." (Milan Rešetar)

[Br. 615]

[Od svitile danice tko taj bi ki skonča]

Od svitile danice tko taj bi ki skonča
neumrlo jur lice, prilipše od sonča?
Gdi se zbi taj kripos, za ljubav zna li tko,
ter dosle nje lipos tamnuje ovako?
Jeda je u raju s anđeli uzišla,
svitovni da znaju odkud biše prišla?
Oh, ako toj može igdar bit na saj svit,
ne čin' me, moj Bože, veće bez nje život,
rano da mu mlados ogrdi smrt tamna
ka svitu svu rados uzet ne bi sramna.
Er ona jedino sve t' mi bi blaženstvo,
mimo ku ja ino ne željah kraljevstvo;
taj samo ne meni, nu biše od svita
slavan glas počteni i dika očita.
Jur sa mnom tim cvili sve Božje stvoren'je,
sve nam se razdili naše urešen'je;
i sva čas i gizda saj nam svit ostavi
ka vrh svitlih zvizda cavtiše u slavi.
A raj se veseli i u njem sva mlados,
ar nam ste vazeli svršeno svu rados.
Oh, ku ste još svitlos, blaženi, želili,
od Boga za milos sad ju ste primili.

Stih 3-16 akrostih *Džoreti*; stih 17-22 neće biti akrostih *Jao*, jer bi po dubrovačkom govoru trebalo da je *Jaoh*. (Milan Rešetar)

[Br. 616]

[Prisvitla gospođe m', prisvitlo sunačce m']

Prisvitla gospođe m', prisvitlo sunačce [m'],
nemoj da ja pođem cvileći srdačcem;
nemoj tač da pođem suzice roneći,
a tebi, gospođe [m'], na službi stojeći.

[Br. 617]

[Pokli me tiraju nesriće najprvo]

Pokli me tiraju nesriće najprvo,
još mnom udaraju jak vali u drvo,
nijasam te pozabil, Bog da mi svjedoči,
nu te sam ja ljubil koliko me oči.
Ako me ne smjeri nesrića naprida,
još ljuto protjeri kakono zvir bida,
ja Bogu i ljudem kunem se svaki čas
da nigdar ne budem ostavit tvoj obraz.
Iz tvoga jur krila veće me ne izgub',
jer me si savila kakono brštan dub.

[Br. 618]

[Povazdan jadovno ja cvilim i tužim]

Povazdan jadovno ja cvilim i tužim,
er te sliđah skrovno, jeda te sadružim,
er mišljah tve lice obljubit za rados,
pokli ti, diklice, na službu dah mlados.
Odlučih, dim uprav, sve posle parjati,
odlučih za ljubav sluga se tvoj zvati;
a ti me odbjegnu jakino ptiće vran.
Oni za njim ginu, pak dođe tretji dan,
nađe ih cvileći gdi cvile o[d] tužice
i od glada mrući i žednih vodice.
Ončas ih spokoji, bude ih nasitit,
taj čas ih napoji i želje izbavi t';
vidi po prilici ere su njegovi,
ostane u tužici i jošte u jadovi'.
A zač ih odbjegne? Zač se bijeli rode,
tere se njemu mne, golubi ih izvode.

Takoj tî sad mene odbjegnu, diklice,
ter tuge ljuvene napuni me lice.

[Br. 619]

[Plač' mi duša s tilom i život s srdačcem]

Plač' mi duša s tilom i život [s] srdačcem,
razlučen sam s vilom i svitlim sunačcem.
Priblido i tamno, sahani, moje lice,
zač ne mož bit sramno cié takej divice
da prijaš smrt ljutu, sem svitu očito,
jak lav kad košutu grdi jadovito.
Krostoј sve usiši, usiši dan i noć,
a srcem uzdiši nada svu svoju moć.
Oči me, naučne cvilit kroz ljubezni,
sej tuge primučne objav'te s boljezni,
er veće ja ne znam budem li kad vidit
do smrti što poznam da ću željan slidit.
Krostoј sve suzite, a najveće sada,
ter srce združite, jer puca od jada.
Vas uzrok vi biste od sej me tužice
on hip ki vidiste toli lipo lice,
jer srcu na znan'je napospih prem daste,
najliše ufan'je od nje kad poznaste.
Krostoј sve suzite, suzite jur sada,
ter srce združite s mukom ka ga vlada.

[Br. 620]

[Prislavna mâ vilo, kad počnem misliti]

Prislavna mâ vilo, kad počnem misliti
dostojno t' i milo kroz dar zahvaliti,
sva pamet i vas um, rič i glas u meni,
i znan'je i razum, sve se okameni;
jer nimam kriposti ni moći tolike
da možem zadosti dat hvale velike.
Krostoј Bog istini, ki svemu ljuveno
stvorac bi jedini, molim ga smiljeno

da t' plati on, vilo, tu ljubav i milos
protiv meni milo ku kaže tva svitlos.
A ja t' moju mlados ne budem štediti
na svaku tvu rados ka bi t' mogla biti;
i vas moj vik imaj na tvôj zapovidi,
ter virno vas imaj kako t' se uzvidi.
Zač me je svezala tva ljubav ne mala,
i dar mi s' poslala, - velika t' na nj hvala!

[Br. 621]

[Reci mi za milos, zač toli potamnil']

Reci mi za milos, zač toli potamnil'
lice jes tva svitlos, ke tuge imaš dil?
Er jaki travica ter bosil zeleni,
dim, jak i ljubica, ki jes cvijet ljuveni,
kad procte zoricom, rajom se satvore;
nu kad ih vodicom oblaci ne zore,
vide im prvu slas, izgube svu lipos,
miris njih ne ima vlas ter usile mlados.
Jak gorska rosica vjetrom umorena,
ter svijetla rozica dračom poražena,
jak sunčana svitlos oblačcem skrovena,
tako je tva lipos velmi ucviljena
tužicam otajnim ke ćutiš prije roka;
bolim se, ar ne vim jur od njih uzroka.
Nut mi srce pravi dil' tvoje tužice:
ovo te okol slavi, - nije take krunice.

[Br. 622]

[Sve moje vesel'je, ti si kruna moja]

Sve moje vesel'je, ti si kruna moja,
među sve na sviti ti mi si gospoja;

krunom si krunjena, meni si suđena,
glas te je i slava od rajske ljepotna.
A misli tko ljubi, postavljam u tvoj sud,
tko ljubav izgubi, je li mu velji trud?
je li mu boljezan? Zašto se mni meni
da želna ljuvezan život je pakleni.

"Stih 1-4 pokvareni su, jer se srok slaže samo na kraju st. 1-2, naročito je nerazumljiv stih 4, gdje bez sumnje mjesto *ljepotna* treba čitati *ljeposti*, a tada bi trebalo u st. 3-4, ovako poredati riječi: *krunom si krunjena od rajske ljeposti, | meni si suđena (i mojoj mladosti?)*". (Milan Rešetar)

[Br. 623]
[Sve tuge od svijeta sad skupa nahode]

Sve tuge od svijeta sad skupa nahode,
s večer ter do svijeta srce mi ne ohode.
Razmišljam život moj koji ću činiti,
zač tugom velik broj ne možem trpiti.
Ne imam ufan'je nijedno u nikom,
razliko varan'je nahodim u svakom.
Dočime bih čestit, mnozi t' me ljubiše;
ki pravljahu ljubiti, svi me ti zabiše.
I zasveer ja bi' oda svijeh ostavljen,
jedna je pod nebi kom ću bit ozdravljen.

[Br. 624]
[Zlatima jur slovi upiši svak svude]

Zlatima jur slovi upiši svak svude:
"Tko kakav lov lovi, taku čas dobude";
er grubo ljubiti dvoja su prikora,
a lijepo sliditi nije ni pô zazora.
Drago ti je dragu bit, drago ti je draga stvar,
drago ti je još ljubiti tko ljubav da na har.

[Br. 625]
[Svijetla mâ krunice, molim te ljuveno]

Svijetla mâ krunice, molim te ljuveno,
ukaž' mi tve lice gdigodir skroveno;
er meni srdačce umire krozi te,
svijetlo me sunačce, želeći lice tve.
Jošte kad pozrem ja, vidim te sjedeći,
utečeš brzo tja jak ptica leteći.
Ništar s' ne dreseli, vidječeš brzo toj,
cvijete moj veseli, biti ću brzo tvoj.
Ne poznaš po meni, svijetlo me sunačce,
jer mnogo ja želim vidjeti tve ličce?
Zatoj me ne mori toliko, ružice,
sa mnom progovori za rajsko tve lice;
jer meni srdačce jur cvili dan i noć,
videći, sunačce, gdi mene neć pomoć.
Molim te, ružice, ozri se na mene,
jer blijedi me lice videći tuj tebe.

[Br. 626]
[Slavan trg utrži ki ode svitovna]

Slavan trg utrži ki ode svitovna
da vična održi ka nisu nam skrovna;
ar se svak uskaje, znajte stanovito,
ki godi puštaje skrovno za očito.

[Br. 627]
[Svrći se, kolo, spijevaje]

Svrći se, kolo, spijevaje,
ne gledaj tužna na me;
vesel'je gledat slava je,
nu rados sad nî za me.
Glasno spijevaju blaženi,
s kim stoji mirna svitlos,
ter vesel'jem urešeni

ki imaju rajsku milos.
Ja u žalosti pribivaju,
u dne ter noći tužim,
bolosti me dobivaju,
kroz koje vinu suzim.
O Bože, ki lise sniziš
ter im svu pridaš tamnos
a smiljenije uzvisiš
i daš im rajsku slavnos,
razumij sad me cviljen'je,
jada najveće[g] grče,
ter udil' mi tve smiljen'je,
ar mi bili dan smrče.
Er ino, moj Bože, ne umim
razi se tebi tužit,
i mom srcu ne razumim
žalosti li čije služiti.
Tim, Bože, ožali mladosti
cić kih me srce cvili,
ter odil' ih od radosti
s kom su svoj život svili.
Ah, koli žele razdilit
mu dušu s mojom vilom;
gnivno t' me hoće ucviliti
kako nebeskom strilom.
Ne izgubiv ljubav pravu,
neću im tuj dat jakost,
da ne izgubim svu slavu,
a ne dobudem gorkost.

[Br. 628]

[Slatko me zadosti onaj vil pozire]

Slatko me zadosti onaj vil pozire
prid kojom radosti svis moja umire,
za kojom me oči istregah svaki čas,
jeda gdi iskoči sunčani nje obraz,
jeda se napojim nje rajске ljeposti
u srcu ku gojim od moje mladosti;
koja mi na saj svit ponavlja srdačce,
jak rosa ljetnji cvit a zimnji sunačce.
Er mene zamami i k sebi priveza,

jak čudan on kami ki gvozdje priteza;
još ako nosi toj srcem što kaže van,
čestit bi život moj i blažen vinu zvan.

[Br. 629]

[Ti s' moje srdačce i ti mi s' gospoja]

Ti s' moje srdačce i ti mi s' gospoja,
u tvoje, sunačce, ruke su sva moja;
er te tač ja ljubim kako zna Višnji toj,
za tebe da zgubim ne štedim život svoj.
Ter ako služen'je što virno more steć
i željno tužen'je, imaš se moja reć;
zač virno poslužih tve ličce sunčan'je
i želno potužih a za me skončan'je.

Ova je pjesma po svojoj prilici Menčetićeva. (Milan Rešetar)

[Br. 630]

[Vaj, da li suzice i plač moj čemeran]

Vaj, da li suzice i plač moj čemeran
i gorke tužice tere trud privjeran
ne mogu tvu ljepos, gizdava gospođe,
činiti na milos za ljubav da dođe?
Vaj, da li sva služba i vrijeme bjeguće
i plačna još tužba u pjesnijeh pojuće
ne može smiljen'je nijedno zaslužiti,
da uvijek cvijeljen'je ne budu ja družiti?
Vaj, da li uzdah moj ki srcem podiru
i trudan nepokoj cić koga umiru
tve srce kameno ne mogu smiliti
da mene ljuveno ne činiš cvijeliti?
Vaj, da li žalosti i gorke boljezni
ke patih zadosti cić tvoje ljuvezni
odluku pritvrdu ne mogu privratiti
ni tvoju rasrdu ka me će zakratiti?
Vaj, da li žaljen'je, u komu još venu,
i tamno blijedjen'je za tugu ljuvenu
ne more svrnuti na milos ures tvoj

da željan trnuti ne budem ovakoj?
Vaj, da li me stan'je jadovno gdi stoju
i slatko ufan'je zašto ja sad poju
ne more prijat dil kigodir radosti,
da osladiš gorki stril mojojzi mladosti?
Jeda si vazela na mene zlu volju,
krunice vesela? jur ti se ja molju.
Jeda li jer vidiš pravedno gdi služu
tere me tač vridiš u željah da tužu?
Ako je toga cić, do smrti, vaj, moje
na milos neće prič tva ljepos, gospoje.
Uredbu od zvijezda tijem kunu ka mene
virna ti slugu da da mlados mâ vene.
Bolje bi neviran da budu satvoren,
jere bih bil miran, a ne tač izmoren;
i brže još rados prjede bih izdvoril
u tebe ka mlados moju si izmoril'.

Ova je pjesma po svoj prilici Menčetićeva. (Milan Rešetar)

[Br. 631]

[U ruke ti sam dal jednom srce moje]

U ruke ti sam dal jednom srce moje,
da činiš od njega što hoćeš, gospoje;
da srce razrježem, našla bi tvoj obraz
za kojijem ja venem i stinem kako i mraz.

[Br. 632]

[U brime od zore otvorih očice]

U brime od zore otvorih očice:
caftihu sve gore cvitkom od ružice,
vila t' ga berijaše bijelijema rukama,
ter vinčac vijaše rusijema kosama.
Jelinka pozira nadalek stojeći,
ter suze utira srdačcem tužeći:
"Moj Bože od ljubavi, u kom je sva milos,
ti mene dobavi da ne imam usilos!"

[Br. 633]

[Veseli tanče moj, molim vas Boga dil]

Veseli tanče moj, molim vas Boga dil,
međ vami je li toj što prave gorska vil?
er viđu nje lice ne ima priroka
meu svijetle danice, kad sine s istoka;
oči nje gizdave ter usta medena
pune su sve slave od cvitka rumena,
a grlo pribilo, ostali vas uzras
komu da nije milo jakino sitan klas?
Ter, vilo, kako mi blaženstvo dobiva
i rados jur oni u čiji stan pribiva!

[Br. 634]

[Vaj meni nebogu nada sve mladosti]

Vaj meni nebogu nada sve mladosti,
ki prijat ne mogu ni jedne radosti,
ni pokoj negli trud, da ni smijeh negli plač;
zač je toj meni sud da živem nebog tač,
da služim, a steći ne mogu ni stignut,
vaj tamnoj nesrjeći, viđ, da sam u nje skut.
Vaj smrti nemila svakojzi naravi,
kamo si zanila? hodi me zadavi,
jere mi dodija nesrjeća nemirna
i ljuće neg zmija izrani čemerna;
er nebog da stanem na kami stanovit,
da se prije ristanem, propal bih na on svit;
i svudi kudi grem, svud mi je protiva.
Tim želim da umrem, da mi duh počiva;
er bi mi dušici bez tijela bil' bolje
u gorkoj tužici sve patit nevolje
negoli ovakoj nasvakčas da sahnem,
a slidim nepokoj, dokole izdahnem.
A mudri govore, najliše Seneka,
da ništor nije gore neg nemoć bez lijeka.
Nu ka je huđa stvar, koja li taj nemoć
neg služit u nehar za službu steć ne moć?

[Br. 635]

[Vila je moma tri vjenačca]

Vila je moma tri vjenačca; pelinak
bere, ružicu prosiplje.
Jedan je vila od tratorka; pelinak
bere, ružicu prosiplje.
Drugi je vila od bosioka; pelinak
bere, ružicu prosiplje.
Tretji je vila od ružice; pelinak
bere, ružicu prosiplje.
Koji je vila od tratorka; pelinak
bere, ružicu prosiplje, -
taj mi [je] bracu darovala; pelinak
bere, ružicu prosiplje.
Koji je vila od bosioka,
taj mi je sama pronosila; pelinak
bere, ružicu prosiplje.
Koji je vila od ružice,
taj mi je hrabru darovala; pelinak
bere, ružicu prosiplje.

[Br. 636]

[U meni nijedna stvar ne ima pokoja]

U meni nijedna stvar ne ima pokoja,
neg svaki dan cvili tužna mlados moja.
Tužim se na ljeto, er su male noći,
mladomu človiku ne mogu pomoći.

[Br. 637]

[Gospo, ka s' u gizdah moj dičan vinačac]

Gospo, ka s' u gizdah moj dičan vinačac,
lipša ner u zvizdah pun jasan mjesečac,
ja tvoj se zovući sam sebi zavidim,
najliše budući tuj gdi te uzvidim;
od nike ljubezni uzigrav sračce
veselo uzbijesni cječ tebe, sunačce;
rečem: "Jur tko veće blaženi na sviti
može se od srjeće kako ja dičiti?"
Evo lipa vila, pribilja od snijega,

k sebi me primila ljubeći vrh svega.
Tko bude nje sužan, blažen se taj pravi;
da tko je s njom združan zač da se ne slavi?
Aj blažen sud oni i ures od zvizda
ki mene pokloni i na tvu vlas izda!
Da je meu sve ti dan zlamenit svitlostju
kad, vilo, ja t' bih dan sa svomzi mladostju.
Jur cvitjem da zene čestiti stupaj moj
ki proni tuj mene na rajski ures tvoj.
Rajski taj put vinu travom se zeleni
najpri gdi prominu mene stril ljuveni.
Sve muke čestite i suze ke proljih
i sve što krozi te tužan se ja bolih,
ah, da bi blaženi svi gorki uzdasi
kima plam ljuveni me prsi zajazi.
Blaženo vidin'je kad te najpri vidih,
blaženo želin'je u kom te ja slidih.
Slavno sve još budi oblidiv što sahnuh
i kroz te što svudi trudiv ne odahnuh.
Blaženo toj vrime ko trajah za milos,
služiv na tve ime sa svu mu usilos.
Sinula noć svaka kako zrak sunčani
koju bdih bez sanki ištući lik rani.
Čestite još, vilo, pisni ke govoriš
[i] svako još dilo ko tebi satvoriš.
Blaženo strpljen'je na daždu i zimi
za tvoje ljubljen'je mâ mlados ko primi;
ar nitkor još toli čestit na svit ne bi
kako ja, pokoli u milos bih tebi;
najliše kad združan bih s tobom, gospoje,
ja ki t' sam svim sužan mladosti sve moje.

[Br. 638]

[Umiru a poju, kako kuf pribili]

Umiru a poju, kako kuf pribili
kad vidi smrt svoju, tad počne da cvili.
Umiru a ne znam tko mi smrt zadava,
isto[m] me ljuven plam pomalo skončava.
Umiru pritužan, a ne znam krivine,
ni sam ja tač dužan život moj da gine.
Umire brže sad mâ mlados čemerna,

u željah tebe rad, krunice biserna.
Umiru i vidim očito gdi ja mrem;
tvu ljepos što slidim, samohoć na smrt grem.
Umiru, niza se kad pustiš da lete
svione tve vlase koji[m] me zaplete.
Umiru tako još, kad krunu budeš svit
od kosic kojim mož uresit vas saj svit.
Umiru, pogled tvoj kad svrneš na mene
za kojim život moj željahno vas vene.
Umiru, ljuveno mimo me kad mine
tve ličce rumeno, sunaćcem jer sine.
Umiru, u tancu kad budeš ti začet
prislatku pjesancu kom budem ja vazet.
Umiru, kad prođeš meu vilam po dvori,
mu mlados jer ođeš plamenom da gori.
Umiru, kad tvoj glas anđelski otvoriš:
vjeruj me tadi čas mramorem satvoriš.
Umiru, neredno kad mi se gdje godi
tve slavno i medno ime čut prigodi.
Mâ vilo, ti čini što t' drago i tvori,
ti s' uzrok jedini mene smrt da mori.
Cić tebe sad tužim i suze podiru,
cić tebe smrt družim i željan umiru.
Cić tebe sve patim, očito vidiš toj,
cić tebe gdje kratim prî roka život moj.
Ćić tebe slatki san trudna me odbignu
ki svu noć i vas dan ne mogu da stignu.
Cić tebe vesel'je meni se prikrati
u gorko dresel'je ko me će skončati.
Cić tebe ostavih svu misal i pokoj,
a samo zabavih o tebi život moj.